

РЕШЕНИЕ

№ 6825

гр. София, 30.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 02.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **5949** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 148 от Наредба №3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Образувано е по жалба от „Н.“- О.- [населено място], представлявано от управителя С. Й. Ц. срещу Решение № Ж-381/05.06.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на осн. чл. 22, ал. 1 и ал. 7 ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 за лицензиране дейностите в енергетиката, е прекратена преписката образувана по жалба на „Н.“- О.- [населено място] срещу [фирма]. В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на административния акт. Оспорва се приетата за установена фактическа обстановка, като се твърди, че в случая е неприложимо изключението предвидено в чл.117 ал.5 от ЗЕ, и отклонението от ВЕЛ “Обидим“ подрежи на изкупуване от [фирма], тъй като същото е елемент от електроразпределителната мрежа, изграденото въздушно отклонение е част от далекопровод с дължина около 12км. и охранва и други обекти.

Излагат се доводи за противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила. Искане се решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на КЕВР със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата на изложените в нея основания. Излага съображения, иска предоставянето на

възможност за представяне на писмени бележки, но не представя такива. Няма претенции за разноските по делото.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране чрез процесуалния представител оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - „ЧЕЗ Разпределение България“ - АД чрез процесуалния представител оспорва жалбата. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното :

През 2014г. жалбоподателят „Н.“- О.- [населено място] е сключил договор за присъединяване №[ЕГН]/17.02.2014г. Със сключено споразумение между страните по договора № 1/13.03.2015г. е предвидено присъединяването към електроразпределителната мрежа, находящ се в [населено място], [община]. Сключеният между страните договор не бил изпълнен, тъй като съоръженията за присъединяване не били изградени и съответно такива не са били въведени в експлоатация. Договорът за присъединяване не е изпълнил своята цел и същия е изтекъл в предвидения по ЗЕВИ срок. Съгласно чл.29 ал.6 от ЗЕВИ, договорът за присъединяване е със срок не по-дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта на производителя и съоръженията за присъединяването му, но не повече от три години, когато въвеждането в експлоатация е предвидено да се извърши на един етап.

С Решение №5669/11.10.2017г. по адм.дело №3105/2017г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение №1695/07.02.2019г. по адм. дело №14381/2017г. по описа на ВАС е отхвърлена жалба на [фирма], против Решение №34/2017г. на КЕВР, по отношение изпълнението на договора.

Процесното искане на жалбоподателя е [фирма] да придобие чрез възмездна сделка – чрез изкупуване на отклонение от въздушната електропроводна линия /ВЕЛ/ 20 киловолта „Обидим“ от разединител секционен тип за монтиране на открито/РОС/ 4338 до трафопост /ТП/ „В.“ в участъка от стълб №1 до стълб №7. Искането е основано на чл. 88 ал.1 от ЗЕ, според която разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на електроразпределителните мрежи се осъществяват от оператори на електроразпределителните мрежи – собственици на такива мрежи на обособена територия и лицензирано за извършването на тази дейност.

С писмо изх.№[ЕГН]/29.11.2019г. [фирма] е получило отказ за изкупуване на съоръжението от страна на [фирма], като аргумент за отказа е посочено, че отклонението не подлежи на придобиване на основание на договора за присъединяване, тъй като не е реализирано присъединяването на „МВЕЦ Н.“ и не са електрозахранени други клиенти посредством това отклонение.

Във връзка с отказа на [фирма], [фирма] е депозирало жалба до КЕВР с вх.№Е –12–00–12 от 21.01.2020г., с която се иска да бъдат дадени задължителни указания на [фирма], във връзка с изкупуването на действаща въздушна електропроводна линия 20 киловолта от РОС 4339 до ТП „В.“ в участъка от стълб №1 до №7 съгласно

заявлението на [фирма] и приложена експертна оценка.

Предвид така депозирана жалба, КЕВР е извършила съответните проверки, след като е изисквала от [фирма], необходимите документи. Във връзка с проверката е изготвен Доклад от Дирекция „Електроенергетика и Топлоенергетика“ от четиричленна комисия. Същия е с вх.№ Е–ДК–446/02.06.2020г. С доклада е предложено на КЕВР да се прекрати административното производство по жалбата на [фирма] срещу [фирма].

На 05.06.2020г. е било проведено закрито заседание на КЕВР, като в дневния ред на заседанието под т.3 е разгледан описания по – горе Доклад с вх.№ Е–ДК–446/02.06.2020г. За проведеното закрито заседание е изготвен Протокол №119/05.06.2020г., от Решението на който се установява, че в заседанието по т.3 са участвали шестима членове на комисията и с Решение са прекратили административното производство образувано по жалбата на [фирма] срещу [фирма].

По делото е приложено атакуваното Решение № Ж–381/05.06.2020г., надлежно подписано от шестимата членове и главния секретар.

С оспореното решение КЕВР, на осн. чл. 22, ал. 1 и ал. 7 ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 за лицензиране дейностите в енергетиката, е прекратил преписката образувана по жалба вх. №Е -12-00-12 от 21.01.2020г. на [фирма].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалване на решението на КЕВР, поради което е допустима.

По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган – КЕВР в рамките на правомощията му регламентирани в чл. 22 ЗЕ и чл. 142 от Наредба № 3 / 21. 03. 2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката. Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма. Решението съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта. Спазена е процедурата по провеждане на административното производство.

Оспореното решение е постановено при спазване на материалния закон.

Страните в производството не оспорват факта, а от приложените към делото документи се установява, че [фирма] и [фирма] са сключили договор Д. № [ЕГН]/ S. №ИВ–32–14–44018 от 17.02.2014г., както и допълнително споразумение №1 от 13.03.2015г., в който предвижда присъединяването към електроразпределителната мрежа на обект „МВЕЦ Н.“ с адрес: [населено място], [община]. В договора са

заложені клаузи във връзка с реконструкцията на отклонението ВЕЛ „Обедим“, както и въвеждане в експлоатация на новия обект за производство на електрическа енергия, собственост на жалбоподателя.

Жалбоподателя твърди, че с процесния електропровод са електро захранени и други обекти, а самия електропровод е част от далекопровод.

При извършената проверка от страна на [фирма], а в последствие и от КЕВР се установява, че чрез ВЕЛ „Обедим“ се захранва само един небитов клиент на ЧЕЗ, а именно Териториално поделение „Държавно горско стопанство Места“. Съгласно чл.117 ал.5 от ЗЕ „ електрическите уредби високо и средно напрежение, които служат за снабдяване с електрическа енергия само на един небитов клиент се изграждат за негова сметка и са негова собственост“. Предвид изложеното и отклонението не подлежи на придобиване от страна на електроразпределителното дружество.

Отделно от изложеното е установено и че [фирма] след извършване на заложената договорно реконструкция е станала собственик на енергийното съоръжение съгласно Договор от 07.07.2014г., между [фирма] и ДГС Места“, не е станал ползвател на разпределителната мрежа по смисъла на параграф 1 т.41а, б“а“ от Допълнителните разпоредби на ЗЕ. Според така посочената разпоредба, „ползвател на мрежата е физическо или юридическо лице – ползвател на електропреносна и/или електроразпределителна мрежа, доставящо електрическа енергия в електропреносната и/или електроразпределителната мрежа или снабдявано от такава мрежа.

Съгласно разпоредбата на чл.29 ал.6 от ЗЕВИ, договорът за присъединяване е със срок не по-дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта на производителя и съоръженията за присъединяването му. От доказателствата по делото, а също и от становището на „ЧЕЗ“ и жалбата на жалбоподателя се установява, че договорът за присъединяване е изтекъл без да е изпълнена неговата цел. Обектът на [фирма] не е бил присъединен към електроразпределителната мрежа, съответно жалбоподателят не притежава клиентски номер и монтиран електромер, съответно не е клиент на електроразпределителното дружество.

Въз основа на изложеното следва единствения обоснован извод, че отклонението от ВЕЛ „Обедим“ не следва да се счита за част от електроразпределителната мрежа на [фирма], по смисъла на чл.88 ал.1 от ЗЕ. Същото не е собственост на оператора на електроразпределителната мрежа и съгласно чл.117 ал.5 от ЗЕ, тъй като захранва само един небитов клиент, а именно „ДГС Места“.

Предвид изложеното съдът намира, че КЕВР правилно и законосъобразно е изложила доводи в решението си, че за [фирма] не е възникнало задължение да закупи от [фирма] процесните енергийни съоръжения.

В хода на делото жалбоподателя не представи каквито и да било доказателства за въвеждането в експлоатация на обект „МВЕЦ Обедим“, а също и че ВЕЛ „Обедим“ захранва и други обекти, освен „ДГС Места“, въпреки твърдения в тази насока.

В обобщение на изложеното дотук, съдът не констатира наличието на основание от посочените в чл. 146 от АПК за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да им бъде присъдено поотделно на основание чл. 143, ал.3 и 4 от АПК в размер на 300 лева съобразно чл. 8, ал. 2 от Наредба № 1/2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 74-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Н.“- О.- [населено място], представлявано от управителя С. Й. Ц. срещу Решение № Ж-381/ 05.06.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на осн. чл. 22, ал. 1 и ал. 7 ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 за лицензиране дейностите в енергетиката, е прекратена преписката образувана по жалба на „Н.“- О.- [населено място] срещу [фирма].

ОСЪЖДА „Н.“- О. с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, ап.4, представлявано от управителя С. Й. Ц. да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 (триста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :